

mindre end for Toldvæsenets andre, med dem ligestillede Betjente, og som ogsaa altid ere blevne tagne i Betragtning ved Pensionsberegning, deels de, ligeledes hidtil ved Pensionsberegning medtagne, Diæter, der ere tillagte de ved Rigsdagen ansatte Embedsmænd, ikke ere at betragte som saadanne Diæter, der ikke kunne medregnes.

Fradrag af den et Embede paalagte Pension have de nugældende Pensionerslove ikke havt Anledning til at nævne; men det formenes at være en utvivlsom Følge baade af Sagens egen Natur og af de Regler, de paagældende §§ iøvrigt indeholde om, hvorledes Pensionen alene skal beregnes af de Indtægter, der have været bestemte til Embedsmændens personlige Forbrug.

Loven af 5te Januar 1851 fastsætter, at hvad „Embedsindtægter“, beregnede efter de forud angivne Regler, overstige 6 000 Rd., kommer ikke i Betragtning ved Pensionsberegning, medens Loven af 24de Februar 1858 benytter Betegnelsen „Gjennemsnitsbeløbet af Embedsindtægter“, paa hvilken Forfjællighed mulig en forfjællig Fortolkning kunde bygges. Det formenes, at naar et Embede har været aflagt med saadanne visse Indtægter, som nævnes i Paragraphens Nr. 3, maa denne Embedsindtægts aarlige Størrelse beregnes gjennemsnitsviis for den Tid, hvori den overhovedet indgaaer i Pensionsberegningen, og det Beløb, hvormed dette Gjennemsnitsbeløb overstiger 6 000 Rd., kommer da ikke i Betragtning; men naar Embedsmanden i de 5 Aar (eller kortere Tid, hvis han overhovedet ikke i saa lang Tid har været pensionsberettiget), efter hvis Gjennemsnitsindtægt hans Pension beregnes, succesfiwt har beklædt to Embeder, af hvilke det ene har været forbundet med større, det andet med mindre Indtægt end 6 000 Rd., kommer ikke det Beløb, hvormed den større Embedsindtægt har overstegtet 6 000 Rd., i nogen Betragtning ved Pensionsberegningen, selv om den fulde Indtægt, han virkelig har oppebaaret i alle de paagældende 5 Aar (altsaa succesfiwt i to forfjællige Embeder), gjennemsnitsviis ikke naaer eller overstiger 6 000 Rd. Det er denne Forstaaelse af Be-

stemmelsen, der er søgt bestemtere udtalt ved den lidt forandrede Redaction.

ad § 7.

Medens Loven af 5te Januar 1851 (§ 3) kun fastsatte, at den Embedsmænd, der ved Udførelsen af sin Tjeneste kom saaledes til Stade, at han maatte affædiges, skulde have $\frac{2}{3}$ af sin Embedsindtægt i Pension, hvilket ialtsald i Praxis er blevet saaledes forstaaet, at Pensionen ogsaa for saadanne Embedsmænd beregnes i Forhold til Gjennemsnitsbeløbet af deres Embedsindtægt i de sidste 5 Aar før Affædigelsen, bestemte Loven af 24de Februar 1858, at Pensionen for den ved Tjenesten Tilskadefomne skal beregnes til $\frac{2}{3}$ af hans sidste Embedsindtægt. Medens det Billighedshensyn, hvoraf denne Begunstigelse er fremgaaet, ikke trænger til nogen nærmere Begrundelse, har Erfaringen viist, at den Form, hvorunder det er fremtraadt i Loven, ikke er ganske heldig. Der kan næppe være Tvivl om, at der til Grund for denne Form ligger den Forestilling, at Affædigelsen umiddelbart og strax nødvendigiggøres ved Bestadigelsen; men saaledes som Loven er affattet, kan der ligesaa lidt være Tvivl om, at Pensionen, naar Bestadigelsen er Grunden til Affædigelsen, altid skal beregnes i Forhold til den Vedkommendes sidste Embedsindtægt før Affædigelsen, selv om denne følger nok saa lang Tid efter Bestadigelsen. Men ligesom der i dette sidste Tilfælde overhovedet ikke er nogen Grund til undtagelsesviis at tage Hensyn til den sidste Indtægt, saaledes medfører dette ogsaa, at den, der bestadiges saa alvorligt, at han strax maa affædiges, faaer en mindre Pension end den, hvis ringere Bestadigelse tillader ham i en Aarække at blive staaende i Tjenesten og derved rykke op paa højere Lønning, hvilket vel er i sin Orden, forudsat at den større Pension alene skyldes den forsatte længere Tjeneste i Overensstemmelse med de almindelige Regler for Pensionsberegning, men bliver relativt ubilligt, naar den i mindre Grad Bestadigede netop i Gjenfald af Invalid faaer sin større Pension beregnet efter de samme særegne Regler, hvorefter den alvor-